

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

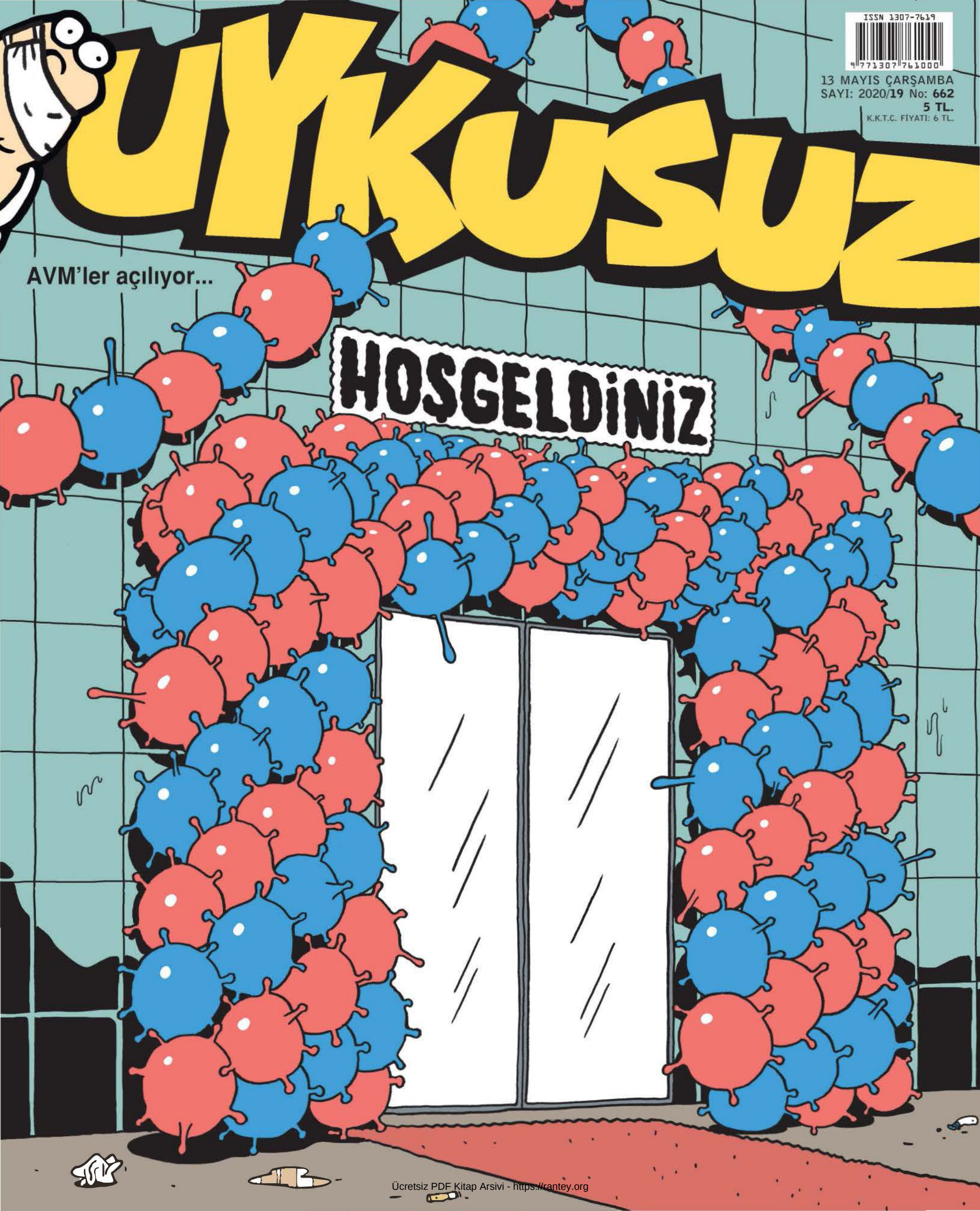
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

13 MAYIS ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/19 No: 662
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

AVM'ler açılıyor...

HOSGELDİNİZ

Üzerinde uzlaştığımız değerler üzerinde düşünüyorum. Nasıl açıklamalı? Mesela ne kadar Danimarkalıyla tanıştıysam, bana hemen Hans Christian Andersen'den bahsettiler. (toplam beş Danimarkalı tanıdım gerçi. İstatistiki olarak anlam ifade etmez ama dördü de birbirinden alakasız insan

evlatlarıydı) İşin komiği, beni mi iyice kafasız zannettiler bilmiyorum, Andersen'den bahsetme nedenleri Danimarka'yı tarif etme ihtiyacıydı: "Merhaba ben Clemens, Danimarka'dan geliyorum, hani şu meşhur Hans Christian Andersen'in memleketi."

Valla Clemens öyle tarif etmese, ben masallarıyla (Andersen'den Masallar) tanıdığım ve başka bir olayı var mıdır hiç bilmediğim Andersen'in Danimarkalı olduğunu bilmiyordum ki? Ha ama tam bir kafasız da olmadığım için Danimarka'yı, komşularını bir çırpıda sayabilecek kadar tanıyordum. Alın sayayım hatta: Almanya. Bitti. Yahu, sadece Almanya'yla kara sınırı olan, Avrupanın kuzeydeki gayet belirgin çıkıntısı. Evet, biçimsizlikten kaybediyorsun, İtalya çizmeye, sen yeni çıkartılmış çorap gibisin ama bir Andorra bir Liechtenstein da değilsin, öyle masal yazarı üzerinden tarif etmene gerek yok. Lego yapmış adamsın, ezdirme kendini bu kadar. Alman kendini Goethe üzerinden tarif ediyor mu? "Merhaba ben Carsten, Almanya'dan geliyorum, hani şu Goethe'nin memleketi."

Ama derdim başka. Anladığım kadarıyla Andersen Danimarka'da; Almanya'daki Goethe, İngiltere'deki Shakespeare gibi bir şey. Ülkece üzerinde uzlaşmışlar. Bu çok önemli: Batı edebiyatına baktığımız zaman yazdıkları hemen her şey dönüyor dolaşıyor Goethe'nin, Shakespeare'in omurgasını oluşturduğu bir bütüne ekleniyor. İllaki hiç sevmeyenleri de vardır ama sevmeyen de kıymetlerini takdir ediyor.

Sadece edebiyatta da değil. Misal Marx, zannedersiniz ki Doğu Almanya'nın tezahürat ettiği bir düşünür olsa gerek ama yok; soğuk savaş döneminde bile Batı Almanya'da da her yerde Karl Marx caddesi var. Fikrine katılmaktan bağımsız olarak, kıymeti üzerinde uzlaşmış görünüyorlar.

Ha diyeceksiniz ki bizde de öyle isimler konuyor. Valla ilk gençliğimde Güngören Belediyesi Aziz Nesin sahnesi vardı, belediye el değiştirdi, Necip Fazıl sahnesi oldu. Değişmeyenler de çoğunluğun tanımadığı insanlar. Misal Tarık Zafer Tunaya, tamam siyasi tarih çalışanların Gogol'u ama kim olduğunu ancak yıllar sonra öğrendim.

Bunun en bariz örneği Nazım Hikmet ve Necip Fazıl. Apple ve Android taraftarları gibi, birine kıymet veren öbürüne vermiyor. Yetmiyor bu isimleri dövüştürmeden de edemiyoruz. Yalnız onları mı? Müzisyenleri, sinemacıları, atari oyunlarını, siyasetçileri, tarihi figürleri. Hepsini, mini mekaniklerle oynayan altı yaşında çocuklar gibi dövüştürüp duruyoruz. Birisini sevmemizin, birisine kıymet vermemizin gerek şartı, ona bir rakip bulup dövüştürdükten sonra galip çıkartmak: "Ben Yaşar Kemal'i çok seviyorum," "Hadi oradan be! Kemal Tahir, Yaşar Kemal'e beş basar!" Abi sen de onu sev, niye dövüştürüyorsun? Yok. İlla dövüştüreceğiz.

Değerli insan yok değil, var. İstatistiğin şaşmaz yasaları hasebiyle, her ülkede olduğu kadar var; yetenek tüm halklara eşit dağıtılmış bir cevher, iş cevheri çıkartıp işleyebilmekte. (Futbolcu gibi düşünün: Çocuk aynı çocuk ama Almanya'da bacak kadarken istidadına göre gelişmesine olanak sağlıyorlar. Sonuçta ne oluyor? 80 milyonluk ülkedeki futbolcuların yarısı sadece 4 milyon Türkiyelinin yaşadığı Almanya'dan geliyor.)

Elbette tanıyıp bilen herkesin üzerinde uzlaştığı yetenekler var, operacıların Leyla Gencer'i gibi mesela ama tüm toplum tarafından tanınan ve sevsede sevmese de kıymeti kabul edilen bir isim peşindeyim. Üstelik bunu her sorduğumda aynı kısır döngü başlıyor, birileri hemen oradan "E abi Ertem Eğilmez filmleri var ya, sıcak aileler, yoksul ama mutlu mahalleler," diyecek oluyor, başka biri çıkıp "Ne alakası var kardeşim, istismar sinemasının şahı, rezillik," diyor.

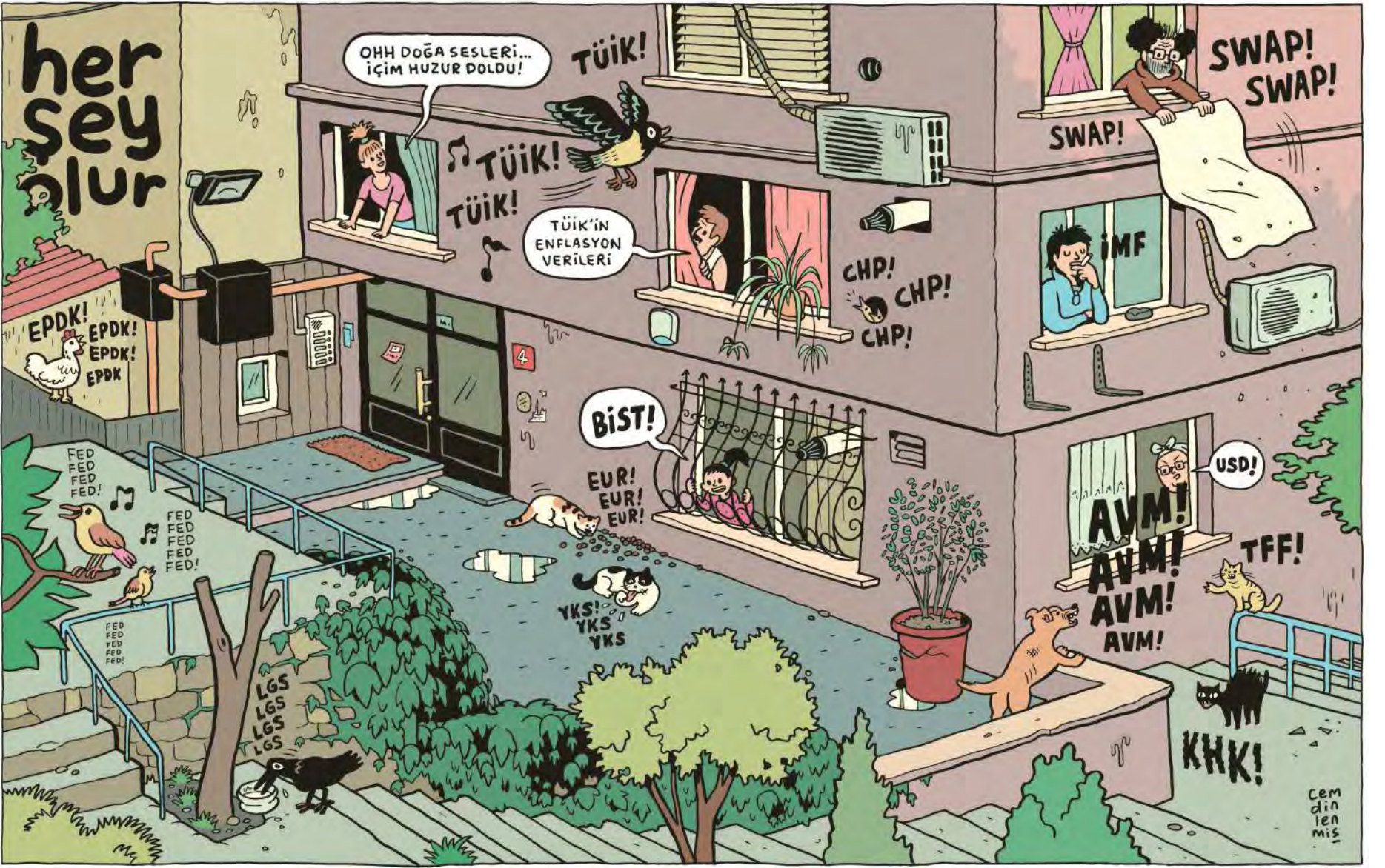
Yılmaz Özdil olsaydım "İşte bu isim Atatürk'tür!" diye yazıyı bitirip kendimi havuza atardım ama öyle boş yere gaza getirmek, gönülleri hoş tutmak ya da yürek soğutmak için doğru olmadığını bildiğim şeyler yazıp, tüyleri diken diken edip sonra da tantanacı misali cüzdanları indirmekle ilgilenmiyorum. Sadece hiç olmazsa gelecekte, sevmesek de takdir etmeyi, sevdiğimiz zaman sadece kendi neliği için sevmeyi, illa bir rakip arayıp yeniştirmeden takdir edebilmeyi öğreneceğimizi umuyorum. Benim de öğrenmem gerekiyor. Çünkü bütün bunlar üzerinde uzuncadır da düşünmeme rağmen Demirel'i, Ecevit'i hatta Özal'ı, ancak beterin beteriyle karşılaştıktan, beterin beteriyle kıyasladıktan sonra takdir edebiliyorum.

CEM GÜVENTÜRK

İNSANLARDAN UZAK DURMA PLANI

**"kendimi
durlulacak
değilim"**

Fırat Budacı

ANNEMLE ÇOCUKLUK TERMİNOLOJİSİ -II-

* Ben yapmazsam kim yapacak?

Ellerini yıkarken sabunun yarısını bitiren bir annenin oğluyum ben. Su sesinin hiç kesilmediği, deterjan köpüğünün çizgi film gibi kabardığı, sürekli ovalanmaktan kamaşan banyomuzda küçücük bir kılın, hatta aynadaki su lekесinin bile ahengi bozduğu

bir evde büyüdüm. Annem, banyo yapmanın bile banyoyu kirlettiğini düşünüyordu, suya karşı suyla mücadele vererek sürekli bir savaş durumunda yaşıyordu. Çamaşır suyunun içinde bekleterek önce ellerinden, sonra belki yavaş yavaş tüm bedeninden kurtulup kendisini de temizlemek istiyordu. Temizlik operasyonlarına, bir film müziği gibi genelde aynı cümlelerden oluşan yakınma sesleri eşlik ederdi. Genelde ses çıkarmazdım, ama bazen müziğinin sesini çok açtığımda, ergen solomla karşılık verirdim. Bazı sabahlar, uyanıp tualete gittiğimde, klozetin içinin göte degecek seviyede köpikle dolu olduğunu görüyordum, sebebini tam çözemediğim bir moral bozukluğuyla direnişe geçiyordum. Bir temizlik duayenine laf anlatmaya çalışmak sonuçsuz ve sinir bozucu diyaloglara yol açıyordu: Sabah sabah bu ne ya, oha be oha! Ondan sonra her yerim ağrıyor... Ağır tabi, yapma temizlik filan! / Hee çok biliyorsun sen, her yere sığmıyorsun gene, evi bok götürsün o zaman! / E götürsün alla alla ya! / Tabi canım size göre ne var, pislik içinde yaşayın siz! / Hani neresi pis? / Git de bi havluya bak! Bi karış sümük sürmüşsünüz gene... Boktan başlayıp sümüğe uzanan çarpıcı örneklerle devam ederdi annem. Kakayı, çıktığı andan

itibaren dış dünyaya bir santimini bile göstermeden yutan bu köpüğü delerken öfkelenmeye devam ederdim. O zamanlar çok ayartında değildim, ama annemin temizlik coşkusundaki mantıksızlığının yanında, bütün yakınmalarına rağmen bedenini harap etmekteki ısrarınaydı öfkem. Tartışma uzadığında, "Şu ellerimin haline bak!" diyerek, eldiven sınırlarında, bedeninin geri kalanından bir ton daha beyazlamış ellerini gösterirdi. Gerçekten üzülüyordum. Salt mantıkla birilerini rehabilite edecek yaşlarda olmadığımından, "Yapma o zaman!" diye bağışmaktan başka çare bulamıyordum. "Ben Yapmazsam kim yapacak?" diyordu. Haklıydı. Kadınlar dertliydi, onlar yapmazsa kimse yapmıyordu. Bu doğrudu, ama çıkıp biri yapsa da olmuyordu. Sıradan öfkenin çaresizliğiyle verilebilecek en akılsız karşılığı veriyordum: "BEN YAPARIM!" Cevap, sanki geçmişim, o anım ve geleceğim başarısızlıklara mahkûmuş gibi müthiş bir alaycılıkla geliyordu: "Hah tam buldun adamını."

* Bu bizden iki yaş küçüktür

"Fatma Girik bizden iki-üç yaş büyüktür", "Türkan Şoray bizle yaşıttır", "Müjde Ar bizden küçüktür". Annem, televizyonda gördüğümüz aktrislerle "biz" dediği yaşlılarını kıyaslıyordu sürekli. "Biz", diye kast ettiği Nilgün, Semiha, Gülsüm, Nazan, Aycan, Melahat, Sevim gibi arkadaşlarıyla Türk sinemasını kıyaslaması ve gruplandırmasındaki amacını çok anlayamıyordum. Bazen, yaş dağılımı konusunda daha da ayrıntılı analizlere girerek, ülkemizin demografik yapısı hakkında altın değerinde bilgiler de verirdi: "Gülşen Bubikoğlu bizden küçüktür. O, Hülyalarla aynı yaşta..." "Hülyalar" diye kast ettiği şey, sadece teyze kızı Hülya'yı değil, benim hiç bilmediğim Hülya'nın aynı yaştaki arkadaşlarını da kapsıyordu. Sosyolojik olarak çözülmesi ve toparlanması mümkün olmayan verilerdi bunlar. Yıllar sonra, aynı duruma düştüğümde annem aklıma gelmedi, ama ben de aynı

gruplamayı yapmaya başladım. Ekrana çıkanların yaşını benimle kıyaslayıp rapor halinde birilerine sunmuyordum, ama kendi kendime araştırıyordum. Ali İhsan Varol benimle aynı yaşıydı. Kenan Doğulu benden iki yaş büyüktü. Tarkan, "bizden" (ben, Uğur, Yiğit) çok büyüktü! Yaşar'a inanmadım, adam 70'liydi. Teoman'ın 67'li olmasıysa, şu hayatta hâlâ geç kalmadığımla ilgili çok sallantılı, ama çok büyük bir umudun kapılarını açıyordu. Annem ve ben, sıradan hayatı bizimle aynı yaşlarda görünür kılmış insanları, bizim de yaşadığımızın birer mührü olarak algılamaktan haz duyuyorduk. Kendi yaşımızla kategorize ettiğimiz ünlülerin başarılarına ve başarısızlıklarına şahit olmanın belgesini sunuyorduk. Çok garip olacak, ama görkemli hayatların tıpkı biz gibi yaşlandığını görmekten hoşlanıyorduk. Hayat hızla akıp giderken, "bizden" büyük birilerini gördükçe kendimizi temize çekiyorduk.

* İrfan duydu mu? Sadi Beylerin oğlan nişanı atmış

"Zaten olmayacağı belliydi o işin," diye devam ediyordu annem. Babam konuyla hiç ilgilenmiyordu. O yıllarda kadınlar, gündüzleri öğrendikleri skandalları akşamları eve taşıyınca, genelde bir duvardan (babalardan) geri sekiyor ve ertesi sabah erken saatlerde tekrar hemcinslerinin arasına düşüyorlardı. O yıllar babaların çoğu böyleydi; anneler için asrın skandalı sayılabilecek, "yeni gelin", "hayırsız evlat", "nişan atma" türü haberleri, televizyonda seyrettikleri haberlerin arasında eritirler ve olayı dinlemediklerini belli eden sahte tepkilerle durumu idare etmeye çalışıyorlardı. Babamın aksine bu tür haberler benim çok ilgilmi çekiyordu. "Nişan atma" deyimini somutlamaya çalışsam da, yaşım itibarıyla gerçekten atılan bir şeylerin hayalini kuruyordum. Hollywood filmleriyle beslenen melankolik çocukluğum, nişan atmanın anlamını kavırıyor, ama bir akdin bozulması yerine Sadi Bey'in oğlunu, pencereden aşağı ya da denize doğru hatta müstakbel kayınvalidesinin tam kafasına yüzük fırlatırken hayal etmek istiyordu. Oysa Sadi Bey'in oğlu Adil, nişanı attığının birinci ayında başka biriyle yeniden nişanlanıyordu.

Tabiat canlanıyor I: Ayakkabı hem de bot

Doğa uyanıyor...
Evimde tek başıma
kimseyi görmeden

geçirdiğim 200. gün... Kimseyle ne görüşüyorum ne de konuşuyorum. Vatzap'ı telefonumdan sildim. Instagram'a da bakmıyorum, en zoru o oldu. Facebook açıyorum arada eski paylaşımlara filan bakıyorum zaten sadece artık aileler kullanıyor. Telefonumdaki fotoğrafları yedeklerim bilgisayara, içindeki her şeyi de sildim. Tertemiz oldu. Her gün bir manzarayı, bir kedimi, bir de kendimi çekiyorum o kadar. Sonra ne yapacağım o fotoğrafları bir fikrim de yok. Saçı sakalı saldırm zaten. İyice Erkin Koray gibi oldum... Yalnız neredeyse Erkin Koray'ın bile benden fazla saç varmış. Saçma sapan bir tipteyim. Yoda'yla bi şey arası bi şeyim. Saçlı kertenkele gibi bi şey oldum vallahi de billahi de tillahi de...

Neyse ya arabalar marabalar ortalıkta yok, balkondan sağı solu kesiyorum, karşı balkonda bir genç kız vardı gözlerimin önünde yaşlandı. Diğer komşum Rus bir hanımefendi, artık iyice Türkleşti, sabahtan akşama Sörvayvır izliyor. Ben ise deniz kıyısına gidiyorum geceleri kimse yokken. Virüs bana bulaşmasın diye kimseler yokken ancak çıkabiliyorum. Bünyem zayıf çünkü, vitaminsizim...

Vitaminsiz vitaminsiz sokağa çıkmak da kıldandırıyor. Her yere bisikletle gidiyorum. 200 metre ötedeki sahil hala yasak. AVM'ler açıldı oysa ki haftalar önce. Patronların para kazanması daha önemli herhalde. Ne bileyim, belki de çalışanlara da para gerekiyordur ama patronlar her zaman daha çok kazanıyor. Çalışandan çok patrona yarıyor, oysa çalışanın paraya ihtiyacı var. Zengin daha zengin fakir daha fakir olsun diye her şey sanki... Neyse ki cimrimim, ev sahibine de kirayı ödemiyorum. Ev sahibim ve avukatı yaşa takıldığından evden çıkamıyor zaten. Günde bir yumurta, bir elma, azıcık da makarna yiyip, bir de portakal ya da greyfurt kemirip besleniyorum. Kedim de duruma alıştı, onunla yediklerimizi paylaşıyoruz. Neyse ki o benimle yediği sinekleri ya da böcekleri paylaşmıyor. Sakallarım iyice beyazlamış ya bu arada stresten. Bisikletli Gandalf gibi takılıyorum ortamlarda kimse beni görmezken. Bu arada Gandalf'ın asasının içinde piposu için özel yer varmış, onu da yeni fark ettim. Neyse ki sigaram, içkim yok. Şu olaylardan önce yancı bir rock star gibi takılıyordum. Kızlar mızlar fullüydü. Şimdi canım hiçbir şey çekmiyor. En fazla evde darbuka çalıyorum. İnterneti de daha sansürlerden önce yedeklediğim için arşivden bir şeyler izleyip, dinliyorum sürekli.

Bir gece sahile gittiğimde dalgaların arasında bir şey gördüm... Ya da gördüğümü sandım. Çünkü artık gerçeklikle bağım giderek kopuyor sanırım. Bir ara canım çok sigara içmek istemişti, banyodaki halının üzerindeki pislikleri toplayıp içtim. Kimseye de önermem, çok kötüydü. Sigarayı da öylece oraya bırakmıştım. Psikologumu da bıraktım aylar önce, zaten çok masraf oluyordu. Psikologlar da deli ya. Kendilerine bakamayan bana nasıl baksın? Hepsi başka psikoloğa gidiyormuş. Bunu öğrendiğim gün tufaya geldiğimi düşünüp bırakmıştım. Şimdi daha iyiyim... Yani galiba... Tam da bilemiyorum. Çok konuşmam gerekirse kendi kendime ya da kedimle konuşuyorum.

Hah, ne diyordum? Dalgaların arasında bir şey

YERALTI ÖKÜLERİ

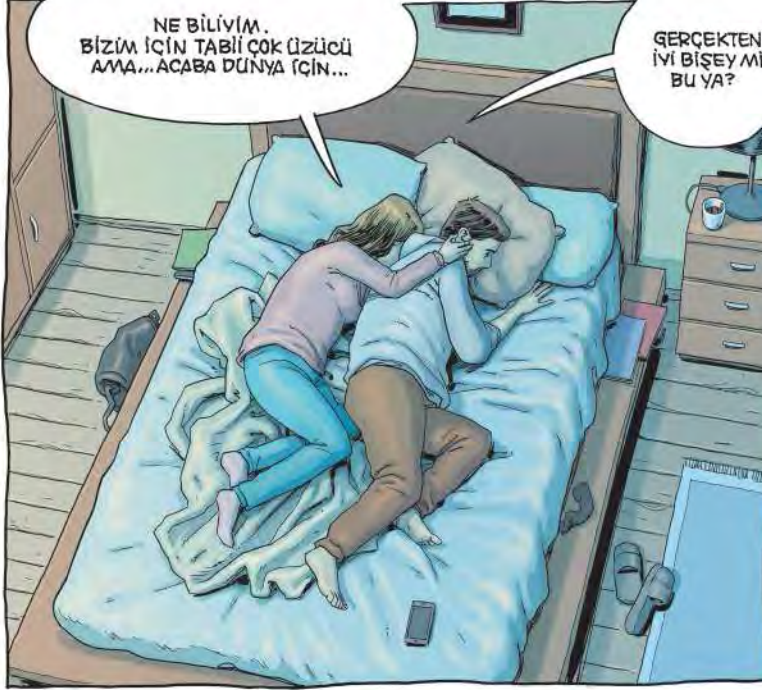
“ali”

3. Bölüm

ERSİN KARBULUT

ÇOK GEÇMEDEN, ÖNCE BABAMI. SONRA DA ANNEMİ KAYBETTİK. BÜTÜN AKRABALARIM TEKER TEKER GİTTİ.

NE BİLİYİM. BİZİM İÇİN TABİİ ÇOK ÜZÜCÜ AMA... ACABA DÜNYA İÇİN...

GERÇEKTEN İYİ BİŞEY Mİ BU YA?

BELKİ DE...

HAKAN... KULAKLARIN...

NE?

BANA MI ÖYLE GELDİ YOKSA KULAKLARIN BİRAZ...

BU Hiç BEKLEMEDİĞİM BİR ŞEYDİ. ÇOK GEÇMEDEN DİĞER DEĞİŞİKLİKLER DE GÖZLE GÖRÜLÜR ŞEKİLDE ARTTI. BURUN GAGALAŞMAYA BAŞLADI.

NASIL OLUR YA NE Kİ BU VANI?

BELKİ DE HASTALIK EVRİM GEÇİRDİ, İLERİ GÖRÜŞÜLLERİ DE ETKİLİYOR ARTIK... O TARZ BİŞEY OLABİLİR Mİ SENCEZ.

Devamı 7. Sayfada

gördüm. İki tane kırmızı nokta. Sanki denizin içinden bir çift göz beni izliyordu. Bunu fark ettiğim an dikkatlice bakmaya çalıştım ama kayboldu... Ertesi gün, yine aynı saatte aynı yere gittim. Biraz bekledikten sonra tam eve geri dönüyordum ki, o iki çift kırmızı nokta suyun içinden tekrar bana kitlendi. İstem dışı bir şekilde denizin kıyısına biraz yaklaşp 'Hacı sen nesin?' dedim... Sanki birisi bana cevap verecekti gibi...

İşte bu noktada işler değişti. Suyun içinden garip, nasıl tarif edeceğimi bilemediğim bir ses, hatta bir ses de değil, sanki iki ya da üç ses, hem fısıldar, hem de bağırır gibi bana 'Biz buraların çocuğuyuz, sen kimsin lan keltoş?' dedi...

Korkudan bisikletimi orada bırakıp eve kadar nefessiz bir şekilde koştum... Eve vardığımda vitaminsizlikten tansiyonum düşmüş bir şekilde kendimi banyoda yerde buldum. Bayılmışım

herhalde... Bisikletimi sahilde unuttuğumu hatırlayıp cimrilğin verdiği o son enerjiyle yerimden doğruldum. Kapıyı açtığımda ise bisikletimi kapımın önünde buldum. Kim? Nasıl? Neeee?

İşte bunları da önümüzdeki hafta anlatacağım. Çünkü denizin buz gibi sularından gelen bir emir vardır...

ÖZER AYDOĞAN

Merhaba.
İnsan yaş aldıkça tırnaklarından daha mı çabuk kurtulmak istiyor ne. Olabilir mi böyle bir şey. Olabiliyor galiba. Hep kendimden

örnek veresim var, hep ama. Çünkü insanın kendisinden örnek vermesi her zaman için çok daha sağlıklı ve çok daha kolay. Bana kolaylık olsun yeter ki. Kolaylığı çok seviyorum. Sen bakma, tam Bill Gates'in işine yarayacak adamdım ben. Hey yavrum hey. Kendime başka bir yol çizdim, o ayrı oldu. Yoksa Bill Gates bana deli çıkardı Hastam olurdu benim Bill Gates. Bill Gates'in şöyle bir lafı vardır: "Bütün zor işleri hep tembellere verdim, hep bir kolay yolunu buldular" diyerek öyle bir lafı vardır. Amaan, ne diyordum, hah, "tırnak". Tırnak'tır iyidir. İyiydi yani galiba eskiden. On gün on beş gün kesmediğim olurdu. Takmazdım hiç. Ayı gibi uzarlar, kendiliklerinden kırılacak hale gelirlerdi de ayıp olmasın diye keserdim artık. Pislik benden sorulmuş, o olmuştur. Ah gitar çaldığımız o güzel günler. Ne özenirdim sapasağlam tırnaklara. Benim tırnaklar hep cılızdi. Sırf bu yüzden gitarda kendimi ilerletemedim bence. Kırılı-kırılıverdiler hep. Yok anam yok, genler tırto. İnsanın şöyle bir yaba gibi tırnakları olmaz mı ya. Oll-mazz-mı?! Ah ah. Ne diyordum, tırnaklarımı eskiden on gün on beş gün kesmediğim olurdu. Daha sonra artık yavaş yavaş tırnaklarımı haftada bir kesmeye başladım. Bunu planlamıyordum fakat tırnaklarım bana artık kesilme vakitlerinin geldiğini bir şekilde hissettiriyorlardı. Bu da her haftada bir olarak düzenli bir ritim olmuştur kendi içinde. Ve artık bir hafta da çok uzun. Bu gün aralığı beş günde biri buldu artık. Beş günde bir ne ya, beş günde bir ne. Beş günde bir tırnak mı kesilir. Altı gün olaydı bari, beş gün ne. "Damla oluşmadan damlamaz" diye harika bir laf var. Damlamaz çünkü. Tırnak neden oluşmadan kesiliyor artık. Olmayan tırnaklarımı kesmeye başladım. Yani oluyorlar ama çok az. Off ya. Bunun sonu nereye varacak acaba. Hiç düşünmek bile istemiyorum, düşünmüyorum.

"Onu da at" ile "onu dağıt" aynı şey.
Doksanlı, yani büyük ıslak mendillerde hep şöyle bir sorun oluyor. Üstteki ıslak mendiller o kadar da ıslak olmazken alttaki ıslak mendiller ise çok ıslak oluyor. Bunun ortası için ortalara gelmek gerekiyor. Ortalardaki ıslak mendiller tam olması gerektiği kadar ıslak oluyorlar. Çünkü yerçekimi ıslaklığı yukarıdan aşağıya doğru çekiyor. Önceleri paketi açar açmaz pakete yukarıdan doğru kolonya döküyordum. Üstteki ıslak mendiller de ıslak olsun diye. Üstteki ıslak mendiller belki ıslak oluyordu ama bu defa da ortadaki ıslak mendiller çok ıslak, dipteki ıslak mendiller ise follofoş oluyordu. Ne yapacağımı bilemez bir hale gelmişim artık ıslak mendiller karşısında. Bir gün dayanamadım ağladım. "Islak mendil neden sorun olur ya bir insanın yaşamında" diyerek ağladım. Çok ağladım o gün. Kaldıramıyordum artık. Zaten sorunlarımız yok muydu, covid'i bilmem nesi, yok muydu, bir de yani ıslak mendiliyle mi uğraşacaktım. Sonra çok ağlayınca dedim "şuradan bir ıslak mendil alayım da gözyaşlarımı sileyim" dedim. Ters dönmüş bir ıslak mendil vardı, doksanlı yine. Onu açtım bir ıslak mendil aldım içinden. Beklemediğim bir şekilde tam olması gereken ıslaklıktaydı sanki ıslak mendil. Hem de en üstteki mendil. Yüzümü gözümü sildim ve emin oldum. Evet tam da olması gereken ıslaklıktaydı. Ne çok ıslaktı, ne de az ıslaktı. Tam ıslaktı, tam olması gereken ıslaklıktaydı yani. Bu defa bir de üzerine sevincimden ağladım. Tabii ya, ters döndüğü için normalde altta kalan ıslaklık aşağıya doğru akmış ve tam zamanında onu açtığım için de süper ıslaklığa erişmişim. Peki bu tam olarak kaç günde olmuş olablirdi. Hemen çöp kutusunu boşalttım. Çöpi bir haftadır dökmemiştik.

Devamı 15. Sayfada

Nihayet en son alışveriş yaptığım günün fişini buldum. ıslak mendilleri tam olarak dört gün önce almıştım. Demek ki bunun zamanı tam dört günmüş. Marketten alınan ıslak mendilleri ters çevirirsen tam dört gün sonra süper homojen dağılımlı bir doksanlı ıslak mendil paketine ulaşabiliyormuşsun. Hemen diğer ıslak mendilleri de ters çevirdim. "Dört gün sonra kullanırım" diyerek. Dört gün sonra da kullanmadığım diğer ıslak mendilleri tekrar düz çevirdim. Ertesi gün tekrar ters çevirdim. Böyle böyle kendimce bir sistem kurdum. Alabildiğim kadar çok doksanlı ıslak mendil

paketi alıyorum ve onları önce dört gün sonra, sonra da her gün günden güne ters çevirerek her gün için tam randumanlı kullanabileceğim en az iki doksanlı süper ıslak mendil paketine ulaşıyorum. Kullanmazsam tekrar ters çeviriyorum ama mutlaka bir şekilde her gün iki şahane doksanlı ıslak mendil paketim oluyor. Emek isteyen bir mesaisi var ama olsun. Günlerimin önemli bir bölümü ıslak mendil paketi döndürmekle geçiyor. Ama sonuçta mutlu mu oluyorum, evet çok mutlu oluyorum. Zaten önemli olan da bu değil miydi acaba? Bazen NTV'ye denk geliyorum şöyle bir. Altta sağda yazıyor ya,

işte dolar şu kadar olmuş, altın bu kadar olmuş. Yazıyor ya öyle. "Dolar'a şöyle bir bakayım" diyorum "kaç lira olmuş acaba" diyorum. Hiç dolar'ım yok ama dolar'ı çok merak ediyorum. Yüro'yu o kadar çok merak etmiyorum bak. Dolar'ı çok merak ediyorum. Dolar'ın böyle bir tarafı var. Dolar'ı merak ediyor insan. Arkadaş, yüro'yu gösteriyor, çeyrek altın'ı, gram altın'ı gösteriyor, BİST diye bir şey var, onu da gösteriyor, en son dolar'ı gösteriyor. Çatlıyorum dolar'ı göstereyim diye. Öyle bir anda açmış oluyorum ki kanalı, dolar o anda geçmiş oluyor, tekrar gelene kadar insanın anası ağlıyor. Hoşça kal.

"Üstün tuttum her zaman
Yüreğimden aklımı,
Bilseydim geç olmadan
Yanlış mıyım, haklı mı?"
-Emre Arslan / "Kabul Eyle"
adlı şarkısından

MASKE NEDİR BİLMEZDİM, ŞİMDİ BİR HAYDUT OLDUM! (pandemi detayları)

- Pinokyo'yu tekrar, her gün azar azar, büyük bir zevkle okuduk...
- Sarımsağın müptelası da değil, müptezeli oldum...
- Kuzuncuk'un sağına ve soluna doğru uzun yürüyüşlerin ustası kesildim.
- Üsküdar'ın çarşı ve camilerinin meftunu oldum...
- Bir dükkanın camındaki zor okunur çalışma saatleri yazısını, evde itina ederek yeniden yazdım, dükkan sahibi Güzel Bey astı cama sağ olsun...
- Kızkardeşim Funda'nın yaşgününi sosyal mesafe kaidelerine uyarak, sarılıp öpüşmeden kuladık...
- Evgeny Grinko'yu dinlemelere asla doyamadık. Türkçe'de şarkımız Tülay Özer'den "Deli Etme Beni." Daha evvel pek de ısınmadığım sesli kitapları dinlemeden edmez hale geldim... (Akin Altan, tavsiyemdir.)
- Fırınıc İsmail Bey'le ahbab olduk...
- Zengin Mutfağı'ndan Baldız'a seyrettüğim pek çok yerli filmi yeniden izledim... (Sırada "Pisi Pisi" var.) Dizi babında Aşk 101'den iki bölüm çıktık, devam edeceğiz galiba. Rosemary'nin Bebeği'nden Zorba'ya, Sıkı Dostlar/Goodfellas'tan

Geç Saatler/After Hours'a bi sürü 'ecnebi filmi' yeniden seyrettim
Dahi Polanski'nin Kıracı'sını ilk kez izledim...

- Kahvemizi pişirmekte iyiden iyiye ustalaştım...
(Problemler de var, onlar haftaya...)

MACARİSTAN BAŞBAKANINA AÇIK BİR MEKTUP

Sayın Başbakan,
Bizde başbakanlık kaldırıldı, bilmem
haberiniz var mıdır? Bence vardır. Fakat
konumuz bu değil. Yani ben bizde başbakan
olsa ona yazacaktım da yok diye size
yazıyorum değil. İnanın çok samimiyim.
Sayın Başbakan, tarihe meraklı bir insan
olduğum için ve bugünler de günün birinde
ister istemez tarih olacağı için, bu mektubum
da tarihin her nedense tozlu sayfalarında
yerini alacaktır. Şu an dünyamızda pek çok
yönetim biçimi var. Fakat dikkatinizi çekiyor
nu bilmem, hiç imparatorluk yok. Bence
dikkatinizi çekiyordur.
Hiçbir ard niyed güdmeden, hulusi kalple
dünyamıza bir imparatorluk yakışır diye
düşünüyorum. Bunu ben sık sık düşünüyorum. Başka şeyler de
düşünüyorum.
Başbakan, hiç imparatorluk yok. Yok. Hiç imparator kalmamıştır.
Şimdi, benim kendi ecdadım olan Osmanlı İmparatorluğu
yeniden teşekkül etsin desem, yanlış anlaşılma ihtimali mevcut.
Şahsi mesele gibi algılayan olabilir. Bak bak, yeniden üç kitaya
yayılmayı planlıyor gibisinden humurdanmalar, mırıldanmalar
olacaktır.
Veya Roma İmparatorluğu desem, Roma artık sadece büyükşehir.
Roma İmparatorluğu da olamaz günümüzde. Olsun diye
tuttursam, o zaman da Napoli'si, Torino'su humurdanacaktır.

Milano, mırıldanacaktır.
Bu ve bu gibi sebeplerden dolayı, tarihe geçmiş bulunan
Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun tekrar tarih sahnesine
çıkmasının çeşitlilik açısından faydalı olacağı kanaatini taşıyorum.
Avusturya duruyor. Macaristan var. Kaldı ki, tarih de tekerürden
ibarettir. Bu durumda Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun
ilan edilmesi için niye bekleniyor, bunu
anlamakta güçlük çekiyorum. Açık kalple
belirtmeliyim ki, anlamakta zorlanığım tek
husus da bu değil. Ama konudan uzaklaşmak
şu an itibarıyla hiç mi hiç arzu etmediğim
bir durum Sayın Başbakan. Beni anladığınızı
biliyorum. Çünkü çok samimiyim.
Size kalan, Avusturya-Macaristan
İmparatorluğu'nu yeniden teşekkül ettirmek.
Bana düşen de size teşekkür etmektir.
Teşekkürler Sayın Başbakan.
Şunu da ilave etmeliyim ki, bu kez
imparatorluğun adı kesinkes değişmeli ve artık
Macaristan-Avusturya İmparatorluğu olmalıdır.
Bir de böyle denemek lazım.
Size yazıyorum diye bu öneriyi yaptığımı
düşünebilirsiniz, istediğiniz konuda istediğinizi
gibi düşünebilirsiniz. Herkes de düşünebilir.

Düşünüyör da zaten. Lakin bu mektubu Avusturya başbakanına da
yazsam, ona da yeni imparatorluğun adının Macaristan-Avusturya
İmparatorluğu olmasından yana olduğunu belirtirdim. Bu konuda
en küçük bir kuşkunuz olmasın. başka mevzulardaki kuşkularınıza
karışacak değilim elbette. Ama imparatorluk ismi konusundaki
fikrim hakkında kuşku duyarsanız incinirim. Çünkü hak geçmesin
efendim. İlkinde önce Avusturya'nın var idi, şimdi ise evvela
Macaristan ismi olması hem hakkaniyet ve hem de değişiklik
açılarından son kertede yararlı olacak ve ileride de tarihin tozlu
sahnesindeki güzide yerini elbette alacaktır.
Şimdi size düşen Macaristan-Avusturya İmparatorluğu'nu ilan
etmektir.

Anlayışınıza sığınıyorum.
Hiç imparatorluğun olmayışının sadece ve sadece beni düşündürüp
üzmediğinden de emin olabilirsiniz. Adım gibi biliyorum ki,
bu endişemi ve tavsiyemi paylaşan insanlar dünyanın çeşitli
yerlerinde yaşıyorlar. İnsanlar yaşıyorlar. İnsanlar yaşadıkça, bu
tip düşünceler de olacaktır.
Sayın Başbakan, gerekeni yapmanızı bekliyorum.
Belki de bir sonraki mektubumsa size "Sayın İmparator" diye
hitap edeceğim ve bu, yüksek ihtimalle benden daha çok sizi
mesut kılacak ve bahtiyar edecektir.
Son bir not düşmek gerekirse, hiç imparatorluğun olmadığı bir
dünya, hiç imparatorun da olmadığı bir dünya anlamına gelir
ki, böyle olması öyle olmasından daha mı iyidir yoksa daha mı
kötüdür, buna da bırakın tarih karar versin sayın efendim.
İçten saygılarımı sunar...
(En son bir not düşerek: Sembolik Japon İmparatoru'nu hususi
olarak saymazdan geldim. Çünkü o trango bir imparatorluk.
Traş...)

CANIM ANNEM MUKO

- * Beni iyi ki doğurdun, yoksa ben ne yapardım...
 - * Beni iyi ki ortanca doğurdun, kardeşlik ve ağılbil aynı anda yaşadığım güzellikler oldu...
 - * Beni iyi ki 1968'de doğurdun, gezegen babında en elektrikli yılı desem başım ağrımaz...
 - * Beni iyi ki Ankara'da doğurdun, diğer başkentler türkçeye epey uzaklar...
 - * Beni iyi ki sekiz aylık olarak doğurdun, Akrep olmaktan ayrı bir saadet duyuram...
 - * Beni iyi ki sonbaharın son ayının ilk haftasının son gününe denk gelen perşembe doğurdun, haftanın tam ortası perşembe, simetriye de saygı duyuram...
 - * Ve beni iyi ki sen doğurdun, hiç istemezdim beni başkası doğursun!
- Güzel anneciğim **Ayşe Mukaddes Özdemiroğlu**, Anneler Günün kutlu olsun, o yüce gönlün şen olsun...

vedatozemiroglu@gmail.com

Mustafa Satıcı

İLKER ALTUNGÖK

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmek

Lan olum dur pandemi olacın...

Furkan Özçoban

Ayağın kayıcak düşüceksin diye ödümüz kopuyo evde. Allah muhafaza parçan kalmaz.

Aynada sakallarım arasında beliren beyazları inceliyorum. Hmmm hoş, hmmm olgun, hmmm ağırbaşlı fakat oyuncu. Beni bu saydıklarımın herhangi biri edebilir misin kırçilli sakal?

Sakal ellerini "abi elimden gelse inan yaparım, müşterinin işi olsun, ama elimden gelmiyor" diyen esnaf gibi

iki yana açıyor, mahcup bir gülümsemeye kafasını iki yana sallıyor. Senin canın sağolsun. "Bir de yan dükkana bakın isterseniz" diyor henüz o kadar da kırçilli olmayan sakalım. Yan dükkana dediğin saçlar mı? Güldürmeyin beni. Aynı anda hem kelim, hem de sağlıksız sağlıyım. Nasıl olabildi bilmiyorum. Mucizenin tersi nedir? Felaket değil herhalde? Dünya üzerinde mucizenin tersi için bir kelime bulmuş bir kabile mutlaka vardır. Beni onlara sorunuz... Bu çocuğun saçlarına ne diyorsunuz? Allah sabır versin, dayanma gücü versin, ne diyelim... Peki çıkma teklif etse çıkar mısınız? Burada kabile şefi önce şaşırıyor, sonra "olur mu canım öyle şey eheheh, buna gelene kadar neleri var" diye gülmeye başlıyor. Senin de canın sağolsun kabile şefi. Ben aradığım şeyi bulamadan dükkana

dükkan gezmeye çoktandır alışığım. Aradığı şeyin adını, hatta varolup varolmadığını bile bilmeden alışverişe çıkanlar cüzdanlarında makul miktarda hayal kırıklığı bulundurulur. İşte bu güzel bir cümle, twitterda falan yazılsa başları döndürüp vovv dedirtecek bir cümle. Oysa mutfak tezgahının üzerine montelediğim LED ışıklar için fotoselli sensör arıyordum, cümleyi onunla ilgili kurmuştum. Mutfağın ışıkları açılınca tezgahın üzerindeki LED ışıklar da yanacak, ışıklar kapandığında ise otomatik söneceklerdi. Bunlar kurmayı göze alabildiğim, kurma cesaretini kendimizde bulabildiğim hayaller. Ama Karaköy esnafına aktaramadım bu hayali.

- Duvardan elektriği çektim, elektrik LED şerite yaklaşıyor...

Erman Çağlar mı? Kalsın, istemez...

- Evet...
- Elektrikle LED şerit arasına bir açma kapama anahtarı koydum, ona bastığımda LED yanıyor.
- Trafo olmadan elektriği direk LEDe verisen skertirsin ışığı, yangın çıkartırsın ama evet... Devam et...
- Koydum trafo abi. Heyecandan unuttum trafuyu demeyi. Duvardan elektrik geliyor, trafoya giriyor ve trafo duvardan gelen acı elektriği on sekiz volt temiz yüzlü, yeni mezun üniversiteli gibi bir

Trafo olmadan asla.

elektriğe dönüştürüyor, oradan çıkan elektrik açma kapama anahtarına gidiyor, oradan da LED ışığa. Buraya kadar mutabık mıyız?

- Evet, devam et...

- İşte o açma kapama anahtarı yerine fotoselli bir devre anahtar ya da artık adına ne diyorsanız, öyle bir şey yok mu? Mutfak ışığı açıldığında LED ışık da açılsın, mutfak ışığı kapandığında LED ışık da kapansın?

- Yok.

- Peki öyle bir şey var mı? Yoksa ben kendimi öyle bir şeyin varolabileceğine mi ikna ettim evde aynada kendimi

izlediğim saatlerde?

- Neyin gerçekten varolup varolmadığını ben bilemem. Kimsenin gerçekten bunu bileceğine de inanmıyorum. Sonuçta gerçeklik bulunmuş değil inşa edilmiş bir olgudur. Sen böyle bir şeyi hayal ettiğin için bile gerçekliğin dokusunu değiştirmiş, yokken var etmiş olabilirsin...

- Fotoselli devre almaya çıkmıştım, ama siz bana inanılmaz hakikatler sattınız. Ev zaten hakikat dolu, artık yenisini koyacak yer yok ama yine de teşekkürler.

- Ben de mutsuzum, en az senin kadar. İki sokak aşağıda LEDçiler var, bir de oraya sor istersen...

Böyle böyle, alacağım hiçbir şeyi alamadan, ama esnafla sohbet etmiş olmanın neşesiyle yaşıyorum bu hayatı.

cihan ceylan

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Döner döner durur başım havalarda./ Sanırım ki günler hep güzel gidecek;/ Her sabah böyle bahar;"
Orhan Veli

Sanki çok çok önemli bir işi varmış(hem de epey gecikmiş) gibi hızlı hızlı adımlarla geçen, kulağı küpeli kirli saman rengi o koca sıska köpek. Bomboş, insansız caddede tek başına. (öğlen üstü/ Pazar--tırnaklarının taşa değişiminin çıt çıt sesleri--derin sessizliğin içinde--yaprak hisirtıları--) Birkaç saat sonra; yine o aynı koşar adımlarla. Yeniden geçiyor bu. Bu sefer ters yöne. (o çok önemli işi diğer tarafta bu defa) (Raylı bir araç gibi, demin giderken geçtiği tam aynı çizgi üzerinden) Şaşkın/tedirgin/kaybolmuş o ifade... Haberlerde şöyle; "Boş kalmış, ıssız şehrin tadını onlar çıkarttı" Köpekleri diyor. Birkaç köpek çekmişler boş meydanda. Tadını çıkartmışlar. Töbe töbe... Ne tadı ne tuzu. Öyle değil o işler. Köpek işleri... Kim bilir ne korkmuş, ürkmüş, şaşırmışlardır o zavallılar. Endişe içinde... Sıfır insanlı caddelerde. (neler hissediyorlar--konuşabilseler de anlatsalar--maskelerimizden de çok rahatsız oluyorlardı, herhalde--) Aşırı insan sever hayvanlar onlar. Öyle böyle değil. (bizlere mecbur olmalarının çok ötesinde--ki, biz birbirimizi o derece sevmiyoruz--) Her gördüğünüz yerde başlarını okşayın. Hele şu ara... Haberi yapan köpek işlerinden tamamen bihaber.

On beş yıldır yatmakta olduğu hapisneden tam bu günlerde tahliye edilmekte olan bir adam... Öyle bir adam düşünüyorum. Cezası bitmiş. Yıllarca, yıllarca çıkacağı günleri, gezeceği yerleri merleri hayal etmiş olsun. Onca yıla anca dayanabilmiş falan filan. O hayallerin yardımıyla... Çıkmasına birkaç gün kala 65 inci yaşına girmiş de bulunsun bu amca. (ki vardır buna benzer bir durum, büyük ihtimal) Çıkar çıkmaz yeniden bir araçla ev hapsine. Kapıdan kapıya teslim. Sokağa çıkması yasak. Adım atması... (O yaşlarda yeniden suç işlese de muhtemelen ev hapsi verilecek zaten) Yeni suçu? 65 yaşına girmiş olmak.(geçen

haberlerde vardı: iki genç, yasak günde motorla gezerlerken kendilerini uyaran polise saldırıp birini yumrukla yaralamışlar; verilen ceza iki ay ev hapsi) İki ay durup çıkacaklar. 65 yaş üstü insanlar çıkabilir mi peki? Meçhul.

"...her adımda, dünya ve hayatın mutlu bir yaşayış biçimi sürdürmek amacı ile yapılandırılmadığını deneyimlemek zorundayız, bu sebeple hemen hemen tüm yaşlıların çehresi hayal kırıklığı ifadesi taşır" Bu iç acıtıcı tesbit, karamsarlık zirvesinin kara tahtlı, kapkara kralı Schopenhauer'den.

Arthur Schopenhauer 1788-1860

"Bu dünyanın mümkün tüm dünyaların en kötüsü" olduğunu, yeryüzünde "Mutlu" olmanın imkânsız olduğunu söylüyordu üstad. (sürekli tekrar ediyordu) "Akıllı kişi zevkin değil acı vermeyenin peşinden koşar" "Hayatından bir sonuç çıkarmak isteyen kişi, hesabını tattığı sevinçlere göre değil atlattığı felaketlere göre yapmalıdır" (enseyi karartmayalım; "Bu dünyanın mümkün tüm dünyaların en iyisi olduğu" nu söylemiş düşünürler ? Onlar yok muydu sanki. Olmaz mı: "Leibniz" işte. Cümle onun.)

Şimdilerde biraz daha umutluyuz da gerçi. Tamam. Ama ben yine de bu işler ilk başladığından beri sadece, korku filmleri seyredebiliyorum. Çok sıkı olmalı ama. Arayıp tarayıp duruyorum. Daha beteri? Kesmezse hemen kapatıp bir başkasına... Böyle günlerde, ("böyle günler"; bir benzerine rastlamış olan varmış gibi) güya stres azaltsın falan filan olsun gibisinden eğlenceli bir şeyler seyretmek yapay geliyor. (Komedi programı, filmi) Komedi acımı artırıyor. Fonda ara ara unuttur gibi olduğum örtülü felaketin altını çiziyor. Bir yakını ölmüş küçük çocuklara yapılır öyle abartılı komiklikler. Anlamasın. Korku filmi öyle değil işte. Felaketse felaket... Daha delikanlı. Net. Harbi...

Gottfried Wilhelm Leibniz 1646-1716

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Üniversitede
gastronomi seçeyim,
arıneme astranot
olacağım derim gas-
tranot olurum. Şuif
şuif... vişne kavono.
zundaki koku da
tam gitmemiş.

65 üstü için izin saatleri
ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Esşegin zkini
yapmayı düşün-
yorum! Çekil şuradan!

Burnum çok hassastır
bırak abi, gıtünü yiyim.

Gıtünü niye
yiyodun lan?
Oğ! Goagkh.

Lafın gelışı
abi bıraktım
çık, gıt hadi.

Koşun koşun Habertürk haber
başladı! Ask, mesk, kavga hatta
osuruk bile
var!

Caz geri vokal
kızları devirmek
sahne performansının
vazgeçilmez kısmı!
HURRA!

HELA-
LU YA
HELA
LU YA?
FAKAT?

LAMBİR
LUMBUR!

İşlerimle
anırmak
istiyorum

ÜHÜ! Böyle doktor mu
kaldı? Böyle büyük fitil
mı olur? Bu doktor
sahte anne ya!
Valla! ÜHÜ!

Fitil travması
yaşamamış çocuk
değildir!..
Sürelim gitsin
doktor bey!..

İyi geceler canım, sabah
görüşürüz
özliycem
seni!..

Ben
de seni
canım
muğ!

HORZLE
GUZZLE!

GORİLABİ

Hayvanat
bahçesine düşmüşün Goril
Abi, merak etme seni
kurtaracağım!

Muzun kilosu
19 lira olmuş,
hiç ses etme!

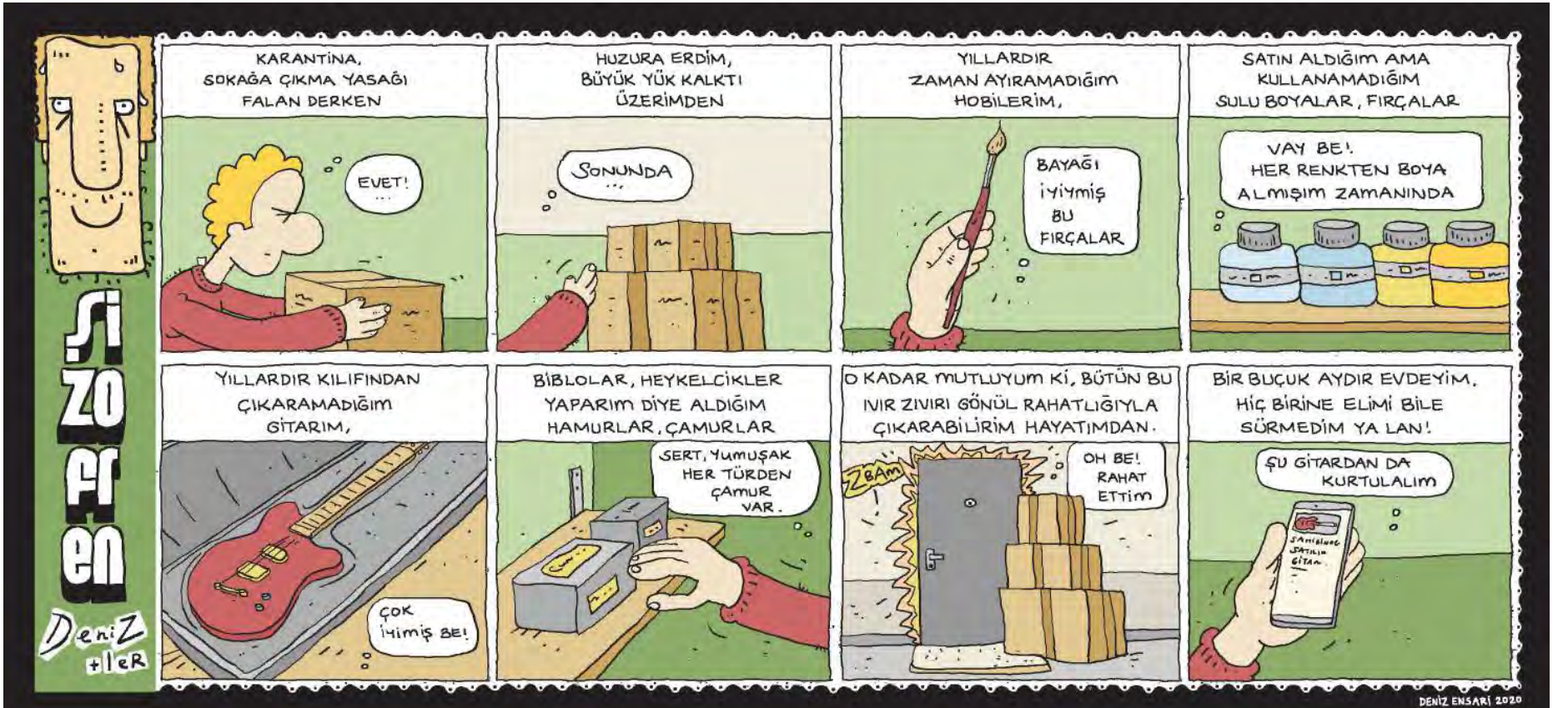

Mezun olduğumuz
gibi işsizler ordusu-
na katılmasak
bari?

Negatif düşün-
me canım!

Sosyal mesafeli
işsizler ordusu.

Gıt bi tweet at
gel seni.

KARANTİNA,
SOKAĞA ÇIKMA YASAĞI
FALAN DERKEN

EYET!

HUZURA ERDİM,
BÜYÜK YÜK KALKTI
ÜZERİMDEN

SONUNDA

YILLARDIR
ZAMAN AYIRAMADIĞIM
HOBİLERİM,

BAYAĞI
İYİYİMİŞ
BU
FIRÇALAR

SATIN ALDIĞIM AMA
KULLANAMADIĞIM
SULU BOYALAR, FIRÇALAR

VAY BE!
HER RENKTEN BOYA
ALMIŞIM ZAMANINDA

YILLARDIR KILIFINDAN
ÇIKARAMADIĞIM
GİTARIM,

ÇOK
İYİYİMİŞ BE!

BİBLÖLAR, HEYKELCİKLER
YAPARIM DİYE ALDIĞIM
HAMURLAR, ÇAMURLAR

SERT, YUMUŞAK
HER TÜRDEN
ÇAMUR
VAR.

O KADAR MUTLUYUM Kİ, BÜTÜN BU
IVIR ZIVIRI GÖNÜL RAHATLIĞIYLA
ÇIKARABİLİRİM HAYATIMDAN.

OH BE!
RAHAT
ETTİM

BİR BUÇUK AYDIR EVDEYİM,
HİÇ BİRİNE ELİMİ BİLE
SÜRMEDİM YA LAN!

ŞU GİTARDAN DA
KURTULALIM

Haftalık Mizah Dergisi | 13 MAYIS 2020 | Sayı: 662

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

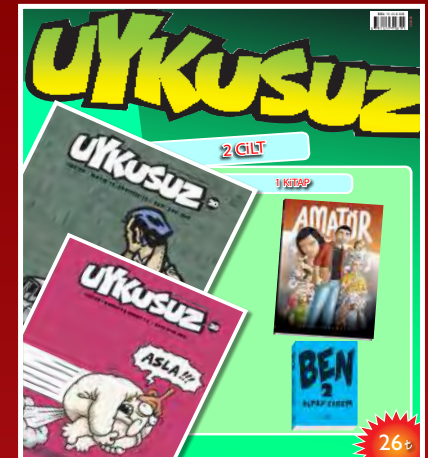
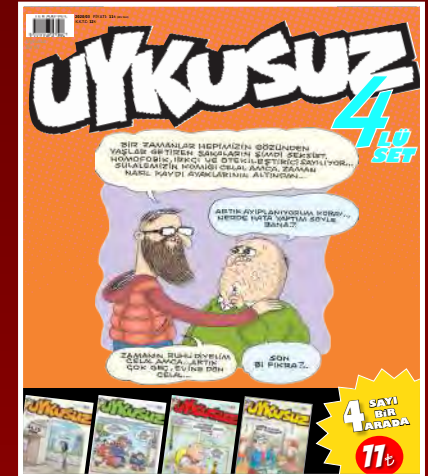
Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Murekkep basın) TL TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

TASKIN

Bürsten

**Bayilerde,
Marketlerde ve
Kitapçılarda**

uykusuz
dükkan

www.uykusuzdukkkan.com.tr

Vallaha sustum artık ben...Atsan atılmaz satsan satılmaz
bi canavar yarattım. Pes diyorum Taşkın / Pes!!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Akşama güzel bi yemek yapalım dedim. Kız arkadaşım coşkulu bir şekilde kabul etti bu teklifimi. Demek ki çok sıkılıyormuş ve onun da bi hareketliliğe ihtiyacı varmış. Yoksa yemek yapma fikri bu kadar heyecanlandırmaz bir insanı. Biraz isteksiz görünse ve kararsız kalsa daha mutlu olacaktım sanırım. Bu durum canımı sıkırsa da belli etmedim. İyi dedim gidelim alışverişimizi yapalım. "Oley" dedi. Yanımda bu kadar sıkılıyorsan git kendi evinde izole ol demek geldi içimden ama susmayı tercih ettim. Hazırlanıp çıktık hemen. Yol boyunca surat astım. Neyin var bi şey mi oldu gibi sorulara yok bi şey diyerek karşılık verdim. O da ısrarcı olmadı.

Kızgın olduğumu belli etmek için markette sık sık yanından ayrılarak farklı reyonlara yöneldim. "Ali nerdesin" diye seslendiğini duyuyordum fakat cevap vermiyordum. Sonra beni deterjan reyonunda görüp "Ya duymuyor musun sana sesleniyorum" diyerek yanıma geliyordu. Ürünlerin son kullanma tarihine bakıp çok önemli bir şey okuyormuş gibi "Yok dalmışım ya duymadım" diye cevap veriyordum. Deterjanlar beni biraz olsun rahatlatmıştı ve kız arkadaşşıma karşı daha ılımlıydım artık. Elini tutup birlikte gezmeye karar verdim. Eksiklerin büyük bir kısmını doldurmuştu arabaya. Salata malzemelerini almak için meyve sebze reyonuna uğradık.

Koşturup aysberg marul attı sepete bi tane. Aysberg marul ne zamandır var bizim hayatımızda? Çiğ köfteçiler olmasa bu kadar popüler olabilir miydi acaba? Ben bu konularda biraz muhafazakarım ve eski usul marula daha fazla şans verilmesi taraftarıyım. Kız arkadaşımın bu gösterişli sebze olan düşkünlüğü, sönmüş sinirimi yeniden alevlendirdi. Gerçi eski usul marula bakınca kız arkadaşşıma da hak vermedim değil. Yıpranmış, kendini hiçbir şekilde geliştirmemiş, vizyonsuz bir sebze bu. Soyutlamış kendini hayattan. Aysberg ise öyle değil. Giyimi kuşamı gayet yerinde. Bakınca ben burdayım diyor. Suratım düşüyor o an. Biraz üzülüyorum eski usul marula. Kız arkadaşşıma dönüp sen git, ben biraz burda kalıcam diyorum.

Eski usul marulu elime alıp yapraklarını inceliyorum.

NE BİLEYİM İŞTE BAKIŞ AÇIMI DEĞİŞTİREBİLİCEK NE OLURSA...

BÜYÜK KISMI ÖLECEĞİNİ KABUL ETMEDİ TABİİ AMA BUNU ANLAYANLARIN BAZILARI, ALİŞMEYENLERİ DE KENDİLERİYLE GÖTÜRMEKTE ŞAKINCA GÖRMEZLER.

Devamı haftaya

Bazıları kararmış, siyah siyah noktalar var üzerinde. Anlatsa roman olacak bir hikayesi var da hepimizden saklıyor gibi. Kendini alkole vermiş, vazgeçmiş bu hayattan. Hafifçe silkeleyip toparlanması için uyarıyorum onu. Hiçbir çaba göstermiyor. Yanıma alıp kasaya doğru ilerliyorum. Kız arkadaşımın sırası gelmiş. Bi saniye diyorum kasiyere. Marul aldım onu da ekleyelim. Yalnız beyefendi ödemeyi aldım diyor kasiyer. Sorun

değil, bunu ayrı geçelim diyorum. Kız arkadaşım araya girip "Aldık ya marul ne gerek var" diye çıkışıyor. Gülüyorum sadece. Aysbergi, kola ve salça gibi ağır ürünlerin altına yerleştiriyorum. Eski usul marulu ise ezilmesin diye en üste koyuyorum. Hak ettiği değeri veriyorum ona.

Eve dönüş yolunda yine tek kelime etmiyorum. Evlenince de böyle iki

iki marul almazsın umarım diyor kız arkadaşım. Susuyorum. Ara sıra maskemi indirip öyle yürüyorum. Yarım aklımla küçük bir ilişki testi yapıyorum o esnada. Fark ettiği anda hemen uyarıyor beni, maskeni tak diyor. Demek ki hala önemsiyor beni diye seviniyorum. Tekrar elini tutup birlikte yürüyoruz. Neyin var senin diye soruyor bir kez daha. Yok bi şey diyorum. Eski usul marula bakıp göz kırpiyorum.

ORTAM

En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:

ORTAM SENARYODA NELERE DİKKAT EDİLMESİ GEREKTİĞİ HUSUSUNDA SONUÇLAR ÇIKARTMAK ÜZERE SABAHLARA KADAR FİLM İZLEMekte VE İBRETLER ALMAKTADIR

GEYSU İÇERİDE NETFLIX DİZİSİNDE, BİZİMKİ TELEDÜNYA MODASI GEÇMİŞ FİLM KANALLARINDA

YAŞADIĞIN SÜREC
O FİLMERDEN DAHA ORJİNAL LEN

EYY AMERİKAN FİLMİNDEKİ EV; ZENGİN EVİ MİSİN, GARBİBAN EVİ MİSİN, VAROŞ MUSUN DEĞİL MİSİN?

BİZE GÖRE ULTRA TRİLYONER EVİ, MEĞER ONLARIN GARBİBAN EVİYMİŞ. EMPATİ KURAMIYOZ GARDAŞ; ŞAYET VAROŞ BUYSA BAĞCILAR, ESENLER'İ NİREYE KOYAK?

FİLMCİLER! ŞU ÇERİ ÇÖPÜ KLOZETE BOCALATMAYIN BAABI, YADIRGIYORUZ

NE SİFON
NE TESİSAT
VARMİŞ BE

BİZ ATSAK
SEMTİ LAGİM
BASAR MGA GOYIIM

Bİ DE ALLAH RİZASI İÇİN ŞU UMUMİ HELAYA KAFA TOPLAMAK İÇİN OTURMAYIN ÖYLE ÜSTÜNÜZ BAŞINIZLA YAA, KOMA ÖYLE YERE ÇANTANI FİLAN, BOKUNUZLA BU KADAR BARİŞİK OLMAYIN BE ARKAAS İRETİ OLUYOZ

ŞAYET FİLM ATLI, BEYZBOLLU, KRİKETLİ, HELE DE ÇOCUKLU İSE ANINDA İKİLİYİCEN ARKAĞAŞ; DİREKT PAZAR GÜNÜ KASVETİ, KARANLIK DÖNEM ÇAĞRIŞIMI.

PATLATMAYIN BİŞEYLERİ, YAKMAYIN ŞU ARABALARI FİLAN, KARBON SALMAYIN LAN KODUKLARIM. TÜRK SİNEMASININ EN TAKTİR EDİLEŞİ ŞEYİ MALA KIYAMAMASI

BUNU TÜRKÇE SESELENDİREN O SESİ BİLİRSİNİZ

BU ÇOCUĞUN TUTKUSU İHTİRASI VAR YA ADAMI HAYATTAN SOĞUTUR

EN TİSKİNC DİZAYNLAR

ZATİ ARABANIN MNA GODUN YOL BOYU

HESAPSIZ, KİTAPSIZ, GELİŞİGÜZEL ATEŞ ETME HİYAR. KAÇ MERMİNİN KALDIĞI DERDİYLE KAHR ETME BİZİ

YEDEK ŞARJÖRÜN VAR MI BARI ÖNÜ SÖYLE? YOKSA ALLAH BELANİ VERSİN

DAN DAN DAN DAN

NIYE ALMADIN BIRAKTIN BU ASLAN GİBİ TARAMALIYI GÖT!

BA BUNU DA TAM ÖLDÜRMEYEN BIRAKMIŞIN; NIYE? ÇÜNKÜ TAM O ANDA ELEMANA SARILIP MEŞGUL EDEN ŞU KADIN YÜZÜNDEN

HAAYIR HAAYIR DİYE BAĞIRAN

ANIRACAĞINA YARDIM ETSENE ULEN!

ŞU EBEVEYNİ TATİLE GİDEN SALAK ÇOCUĞUN EVDE VERDİĞİ PARTİNİN DİRDİ ALIR ADAMI, SİNİRLER ALTÜST OLUR? BİN YIL İFLAH OLUR MU ULEN BU EV GERZEK ÇOCUK?

GÜMÜŞLERİ, BIBLOLARI HEP HACILAYACAKLAR

PERDELERE ATMIK İFRAZAT SİLMİŞLERDİR

YA ÜST KATLARDAKİ YATAK ODALARI, ÇOKTAN MUNDAR OLDU YATAK DÖŞEK. YA BANYO TUVALET?

CEREYANLAR HEP BOŞA YANIYOR

YAKACAN ULEN HER YANI

HEP ÇİZİLDİ PARKELER

AYAKKAPLARLA KANEPE, SİLTE HER YERE BASIYO PICLER, HANGİ BİRİNİ SİLECEN?

HEBA OLAN İÇKİLERİN, KIRIK DÖKÜKLERİN, KADEHLERİN ENVANTERİ YOK MU EBEVEYNİNDE?

DOSTUM ŞU MUSLUĞU AÇIK BIRAKMAYIN LÜTFEN, KAPATTIĞINIZI Bİ GÖRELİM

MUSLUKTAN SU DA MI İÇTİN LEN?

NE BAKIYON ÖYLE KENDİNE?

ULEN Bİ DE ELLERİNİZİ Bİ GÜZEL SABUNLADIĞINIZI GÖRSEK KOMA ÖYLE ELLERİNİ PİS LAVABOYA

AHAA! BAKIN UYARIYORUM AMERİKAN KOMEDİCİLERİ; YAŞLI KADINA BU İŞARETİ YAPTIRTTIĞINIZI Bİ DAHA GÖRÜRSEMM CİDDİ KÜSERİM

HESAPTA RALLİCİ GİBİ KULLANIYO, KÖTÜ ADAMI GÖT EDİYO. VE BUNUN TÜREVİ PEK ÇOK SAHNE, KİÇİK KAPMAMAK İMKANSIZ